

Spm. nr. S 143

Til skatteministeren (5/10 01) af:

Mariann Fischer Boel (V):

»Vil ministeren redegøre for status for forhandlingerne med svenskerne om en særlig udligningsordning vedrørende skat i Øresundsregionen?«

Svar (15/10 01)

Skatteministeren (Frode Sørensen):

Der er tale om igangværende forhandlinger, så min redegørelse vil fokusere på de to landes udgangspunkter for forhandlingerne.

Den gældende dobbeltbeskatningsaftale mellem Sverige og Danmark om beskatning af grænsegængere er af relativ ny dato (gælder fra 1. januar 1997). Aftalen medfører, at skatteydere med bopæl i det ene land og fast arbejde i det andet land kan beskattes i arbejdslandet af lønindkomsten. Dette er i overensstemmelse med grundprincipperne i OECD's model for dobbeltbeskatningsoverenskomster. Beskatningen hænger naturligt sammen med arbejdsgiverens fradragret for lønudbetalinger.

Sociale bidrag betales i det land, hvor lønmodtageren er socialt sikret. Hvilket afgøres efter EU-forordning 1408/71. Grundprincippet er her, at arbejdstagere henhører under lovgivningen i arbejdslandet, og at sociale bidrag derfor betales dér.

Den nuværende beskatningsaftale sikrer således, at løn, skat og social sikring normalt følger det samme lands forhold, således at aftalen ikke i sig selv giver anledning til forskelle i disponibel indkomst efter skat for ansatte på samme arbejdsplads.

Der er store forskelle på skattesystemerne i Danmark og Sverige, selvom den samlede belastning med hensyn til personskatter og sociale bidrag stort er den samme. Den svenske beskatning er kendetegnet ved relativt høje sociale bidrag og en relativ lav lønindkomstbeskatning, mens Danmark har relativt lave sociale bidrag, men til gengæld relativt høje lønindkomstskatter.

Efter den nuværende aftale sker beskatningen af lønindkomsten og betalingen af de sociale bidrag i samme land, nemlig arbejdslandet. Det undgås således, at den samlede beskatning af grænsependlere skævvrides i forhold til de nationale beskatninger ved,

- at pendlere enten diskrimineres ved at blive udsat for en kombination af høje svenske sociale bidrag og høj dansk indkomstskat (pendling til arbejde i Sverige), eller
- at pendlere subsidieres ved, at de opnår en kombination af lave danske sociale bidrag og svensk indkomstskat (pendling til arbejde i Danmark).

Arbejdslandsbeskatningen medfører, at de svenske kommuner i Øresundsregionen ikke får andel i indkomstskatterne fra de pendlere, som bor i Sverige og arbejder i Danmark. Det samme er i princippet tilfældet for de danske kommuner i den modsatte situation, men det formodes, at pendling fra Sverige til Danmark er størst, hvorfor de danske kommuner har en nettoindpendling. Der sker dermed en udhuling af de svenske kommuners skattegrundlag. Denne udhuling vil formentlig blive større med tiden, idet antallet af flytninger til Skåne pr. år er mere end fordoblet i perioden 1998-2000.

Regeringen mener, at de svenske kommuners problem skal løses. Regeringen foreslår en udligningsordning på tværs af Øresund, hvilket svarer til, hvad den danske og den svenske regering var enige om i maj 1999. Dette kom til udtryk i den fælles rapport »Øresund – en region bliver til«. De to regeringer var således opmærksomme på, at der formentligt ville være en skævvridning i antallet af pendlere, således at skattegrundlaget for de svenske kommuner ville udhules. Det aftales derfor, at der skulle foretages en vurdering af:

»Virksomheden af fordelingen af skatter og afgifter mellem landene ved eksisterende og fremtidig pendling, herunder en vurdering af, om der er behov og mulighed for en interregional udligningsordning for indkomstskatter og sociale bidrag samt andre skatter og afgifter, der kan have relevans for integration af regionen«.

Regeringen foreslår en udligning, hvor de svenske kommune får et beløb, der rundt regnet svarer til, hvad de ville have modtaget, hvis arbejdstageren havde arbejdet i Sverige.

Sverige har under forhandlingerne meddelt, at de vil vende tilbage til beskatning i bopælslandet. Det svenske Finansdepartement begrunder sit ønske om bopælsbeskatning med, at det vil være enklere for den enkelte skatteyder samt at bopælsbeskatning kendes fra mange andre grænseregioner. Med bopælsbeskatning skal skatteyderen kun aflevere en selvangivelse og kun have kontakt til et lands skattemyndigheder. Med arbejdslandsbeskatning er der to selv-